

РЕШЕНИЕ

№ 1689

гр. София, 12.03.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIV КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в открито заседание на 25.01.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Стоянова

**ЧЛЕНОВЕ: Весела Цанкова
Луиза Христова**

при участието на секретаря Силвиана Шишкова и при участието на прокурора Костов, като разгледа дело номер **9607** по описа за **2012** година докладвано от съдия Камелия Стоянова, и за да се произнесе взе предвид следното:

5

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на дирекция „Инспекция по труда“ С. против решение от 26.07.2012 г., постановено по НАХД № 3516/2012 г. на СРС, наказателно отделение, 6 с-в. Със същото е отменено НП № 22-22022950/02.08.2011 г. на директора на дирекция „Инспекция по труда“ - С., с което на [фирма] на основание чл. 416, ал. 2, вр. чл. 414, ал. 1 от КТ е наложена имуществена санкция в размер на 1 500 лв. за нарушение по чл. 62, ал. 3 от Кодекса на труда.

Касационната жалба съдържа оплаквания за неправилност на решението поради постановяване му в нарушение на закона - касационно основание по чл. 348, ал. 1, т. 1 вр. ал. 2 от НПК вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН. Иска се да се отмени решението и да се потвърди наказателното постановление.

Ответникът по касационната жалба – [фирма] не изразява становище по жалбата.

СГП дава заключение за неоснователност на жалбата.

Административният съд С.-град, като се запозна с обжалваното решение и обсъди

доводите, посочени в жалбата, намира следното:

Касационната жалба е подадена в преклузивния срок по чл. 211, ал. 1 от АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, от надлежна страна по чл. 210, ал. 1 от АПК, срещу подлежащо на оспорване по чл. 208 от АПК съдебно решение, и е допустима.

Разгледана по същество е основателна.

С решение от 26.07.2012 г., постановено по НАХД № 3516/2012 г. на СРС, наказателно отделение, 6 с-в е отменено НП № 22-22022950/02.08.2011 г. на директора на дирекция „Инспекция по труда” - С., с което на [фирма] на основание чл. 416, ал. 2, вр. чл. 414, ал. 1 от КТ е наложена имуществена санкция в размер на 1 500 лв. за нарушение по чл. 62, ал. 3 от Кодекса на труда.

От фактическа страна СРС е приел за установено, че на 28.02.2011 г. между [фирма] в качеството му на работодател и работника Л. И. И. бил сключен трудов договор. Съгласно чл. 62, ал. 3 от Кодекса на труда от този момент за работодателя възниквало задължени в срок до 3 дни да изпрати за това обстоятелство уведомление – приложение № 1 от Наредба № 5 от 22.12.2002 г. за съдържанието и реда за изпращане на уведомлението по чл. 62, ал. 4 от Кодекса на труда до НАП. В посочения срок не било изпратено уведомление от търговското дружество, като такова било изпратено едва на 09.03.2011 г. с придружително писмо № 223901100294773. Нарушението било установено при извършена проверка от служители от дирекция „Инспекция по труда”. За констатираното нарушение бил съставен АУАН, въз основа на който било издадено и наказателното постановление.

От правна страна СРС е приел, че както АУАН, така и наказателното постановление са издадени от компетентни органи, изрично са посочени нарушените разпоредби и безспорно е доказано извършването на нарушението по чл. 62, ал. 3 от Кодекса на труда. За да отмени наказателното постановление СРС е приел, че извършеното нарушение с оглед закъснението от два дни е маловажно по своя характер. Приел е също така наличието на нарушение по чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН предвид обстоятелството, че в наказателното постановление не била посочена датата на извършване на нарушението.

Решението на първоинстанционния съд е неправилно.

Спор между страните по отношение на фактите не съществува и същите са правилно установени от първоинстанционния съд. Не се спори между страните, че на 28.02.2011 г. между [фирма] в качеството му на работодател и работника Л. И. И. бил сключен трудов договор. Съгласно чл. 62, ал. 3 от Кодекса на труда от този момент за работодателя възниква задължение в срок до 3 дни да изпрати за това обстоятелство уведомление – приложение № 1 от Наредба № 5 от 22.12.2002 г. за съдържанието и реда за изпращане на уведомлението по чл. 62, ал. 4 от Кодекса на труда до НАП. В посочения срок не било изпратено уведомление от търговското дружество, като такова било изпратено едва на 09.03.2011 г. с придружително писмо № 223901100294773. Съгласно чл. 62, ал. 3 от Кодекса на труда в тридневен срок от сключването или изменението на трудовия договор и в 7-дневен срок от неговото прекратяване работодателят или упълномощено от него лице е длъжен да изпрати уведомление за това до съответната териториална дирекция на Националната агенция за приходите. Като е съобразил представените по делото доказателства правилно първоинстанционният съд е направил извода, че уведомяването за прекратения трудов договор е извършено извън 7-дневния срок по чл. 62, ал. 3 от Кодекса на труда, с оглед на което е извършено нарушението на посочения текст. Съобразно правилно

установената фактическа обстановка, обаче съдът е формирал неправилни правни изводи. При постановяване на настоящото решение съдът съобразява и тълкувателно решение № 3 от 19.05.2011 г. на Върховния административен съд по тълкувателно дело № 7/2010 г. съгласно мотивите на същата следва да се отбележи и че специалният състав по глава X., раздел II от КТ на "маловажно" административно нарушение по [чл. 415в](#) от Кодекса на труда изключва приложимостта на общата разпоредба на [чл. 28 ЗАНН](#), според която за маловажни случаи на административни нарушения наказващият орган може да не наложи наказание, като предупреди нарушителя, устно или писмено, че при повторно извършване на нарушение ще му бъде наложено административно наказание. "Маловажните" нарушения, установени по КТ, съобразно [чл. 415в КТ](#) имат два основни признака: нарушението да е отстранимо веднага след установяването му по реда на КТ и от него да не са настъпили вредни последици за работници и служители. При това в тези случаи не е предвидено освобождаване от административнонаказателна отговорност (за разлика от тези по [чл. 28 ЗАНН](#)), а налагане на същото по вид административно наказание - имуществена санкция, но в многократно по-нисък размер. Това тълкувателно решение не е било съобразено от първоинстанционния съд. Софийският районен съд не е отчел, че след извършване на нарушението, за което е предвидено налагането на имуществена санкция по чл. 414 ал. 1 от Кодекса на труда, са настъпили нови юри-ди-чес-ки факти, имащи значение за правилната квалификация. В тази връзка първоинстанционният съд неправилно не е приел за приложима чл. 415в от Кодекса на труда, като не е съобразил редакцията на същата след извършване на нарушението и след издаването на наказателното постановление. Съобразно чл. 415в от Кодекса на труда за нарушение, което може да бъде отстранено веднага след установяването му по реда, предвиден в този кодекс и от което не са произтекли вредни последици за работници или служители, работодателят се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 100 до 300 лева, а виновното длъжностно лице с глоба в размер от 50 до 100 лв. В процесния случай е налице нарушение, което е могло да бъде отстранено веднага след установяването му. Установява се, че след извършване на деянието, жалбоподателят в настоящото произ-водст-во е от-ст-ра-нил нарушението по реда предвиден в Кодекса на труда, като на 09.03.2011 г. е изпратил уведомление до ТД на НАП С.. Освен това, от неизпращането на уведомлението не са настъпили вредни последици, като следва да се има предвид, че в случая съставът на нарушението не е за полагане на труд без сключен трудов договор, от което действително са настъпили вредни последици, а за неспазване на предвидения 7-дневния срок за изплащане на уведомление до съответната ТД на НАП. От последното нарушение не са настъпили вредни последици. Съ-об-разно тези факти, наказващият орган е следвало да квалифи-ци-ра деянието по чл. 415в от Кодекса на труда в действащата към момента на извършване на нарушението редакция. Като не е направил това, той е издал наказателното постановле-ние в противоречие с материалноправните разпоредби. По изложените съображения настоящият състав на съда приема, че първата инстанция при правилно установени факти и незаконосъобразното приложение на ма-те-ри-ал-ния закон от наказващия орган, е издала неправилно решение, като е отменила наказателното постанов-ление. От събраните доказателства, съдът намира, че са налице предпоставките на чл. 415в от Кодекса на труда (изм. ДВ бр. 58 от 2010 г., в сила от 30.07.2010 г.), който определя, че за нарушение, което може да бъде отстранено веднага след установяването му по реда, предвиден в този кодекс, и от

което не са произтекли вредни последици за работници и служители, работодателят се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 100 до 300 лева, определяйки случая като маловажен. Действително към момента на постановяване на решението на първата инстанция, нормата на чл. 415в от Кодекса на труда е пре-тър-пяла промяна, като считано от 28.01.2012 г. с влизането в сила на Закона за изменение и допълнение на Кодекса на труда, обн., ДВ, бр. 7 от 24.01.2012 г., е изменен текстът на ал. 1 и е добавена нова ал. 2 на чл. 415в от Кодекса на труда, с която от приложното поле на чл.415в, ал. 1 от Кодекса на труда са изключе-ни нарушенията по чл. 62 ал. 1 и ал. 3 от Кодекса на труда, но същата разпоредба е неприло-жи-ма в разглежданата хипотеза. Нормата на чл. 415в от Кодекса на труда е материалноправна, а съгласно императивната норма на чл. 3 ал. 1 от ЗАНН за всяко адми-нист-ра-тивно нарушение се прилага нормативният акт, който е бил в сила по вре-ме на извър-ш-ване-то му, като единственото изключение е дадено в ал. 2, съобразно която, ако до влизане в сила на наказа-тел-ното постановление послед-ват различни нор-мативни разпоредби, прилага се онази от тях, която е по-бла-гоп-ри-ят-на за нару-ши-теля. Съдът намира, че новата редакция на чл. 415в и на ал. 1, а безспорно и ал. 2, от Кодекса на труда е по-неблагоприятна за дееца, с оглед на обстоятелството, че същата се определя като неприложима по отношение на нарушенията по чл. 62, ал. 1 и ал. 3 от Кодекса на труда, поради което и не може да бъде приложена. Неправилни са изводите на първоинстанционния съд, че в наказателното постановление не била посочената датата на извършване на нарушението, с което се нарушавало правото на защита на търговското дружество. Извършеното нарушение е формално, на просто извършване и се осъществява с противоправно бездействие – липсата на активно поведение, изразяващо се в изпълнение на съответното задължение, което в процесния случай не е било изпълнено.

Предвид гореизложеното касационната жалба е основателна, налице са предпоставки за сочените касационни основания за отмяна на първоинстанционното решение и за изменение на наказателното постановление. Въз основа на изложеното тази инстанция приема касационната жалба за снователна.

Като съобрази направените фактически и правни изводи и на основание чл. 221, ал. 1 и 2, пр. 1 от АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, пр. 2 от ЗАНН, Административният съд С. град, XIV касационен състав,

РЕШИ

ОТМЕНЯ решение от 26.07.2012 г., постановено по НАХД № 3516/2012 г. на СРС, наказателно отделение, 6 с-в, с което е отменено НП № 22-2202950/02.08.2011 г. на директора на дирекция „Инспекция по труда” - С., с което на [фирма] на основание чл. 416, ал. 2, вр. чл. 414, ал. 1 от Кодекса на труда е наложена имуществена санкция в размер на 1 500 лв. за нарушение по чл. 62, ал. 3 от Кодекса на труда, като вместо това ПОСТАНОВЯВА:

ИЗМЕНЯ наказателно постановление № 22-2202950/02.08.2011 г. на директора на дирекция „Инспекция по труда” - С., с което на [фирма] на основание чл. 416, ал. 2, вр. чл. 414, ал. 1 от Кодекса на труда е наложена имуществена санкция в размер на 1 500 лв. за нарушение по чл. 62, ал. 3 от Кодекса на труда, като на основание чл. 415в от Кодекса на труда намалява размера на наложената имуществена санкция от 1 500 лв. на 300 лв.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: